да се обрѫжимъ за да ги отблъснемъ, ако ни нападнѫтъ. И наистина нападнѫхѫ ни и що налѣтѣхѫ връзъ насъ като стрѣла, и нито гърменето на отъ виковетѣ ни се уплашихѫ, нито гърмението ни връзъ тѣхъ можи да ги въспрѣ; докопахѫ корабътъ ни съ канджиитѣ си, покатерихѫ се навчяскомъ и нахлътахѫ въ корабътъ ни до петдесеть души. Страшная борба се започна тогазъ отъ двѣтѣ страни: нашитѣ показахѫ чюдно юначество; ама неприятелитѣ бѣхѫ по-много на брой. Паднѫхѫ и отъ двѣтѣ страни множина, между които и капитанинъ тъ, най-послѣ колкото бѣхми останѫли прѣдадохми се на пиратитѣ. Тѣ се не бавихѫ, а тутакси потеглихѫ корабътъ ни за Сале, градъ на Мароко, дѣто ни извезохѫ и растоварихѫ корабътъ.

V.

На другийтъ день пиратитѣ се събрахѫ въ домътъ на главатаря си, дѣто бѣхми ние задържяни, и като размислихѫ наедно, рѣшихѫ: всичкитѣ ми други другари да изкаратъ на пазарьтъ и да ги продадѫтъ като роби, а мене ме дадохѫ бакшишъ на главатаря си, който ме взе за слуга въ кѫщата си. Какво станѫхѫ другитѣ ми другари, не зная да кажѫ; защото отъ то на сетнѣ нищичко за тѣхъ не можихъ да чуя, ако и да се мѫчихъ всякакъ да узная какво станѫхѫ. А пакъ азъ, останѫхъ та слугувахъ като робъ на варварина си господарь една цѣла година и често си мислѣхъ че такъвъ единъ живот на робъ, какъвто живѣяхъ азъ въ Сале не ми прилѣчяше, не само за мене като англичянинъ, но и за всякой другъ човѣкъ, кой билъ да бѫде. И заключявахъ че бѣхъ длъженъ да се помѫчя както и да е да се отърва отъ робството и да добия пакъ свободата си, която всѣкой човѣкъ щомъ се роди, приема като даръ отъ бога, ако ли не, дѣто ще живѣя въ робство, по добрѣ да умрѫ. Варваринътъ ми господарь като гледаше че азъ си вършяхъ работата съ присърце и кое както трѣбаше и се гледахъ какъ да му угодя, за почена малко по малко ако не да ме обичя, защото тѣзи звѣрове нѣматъ сърдце и милость, а то поне да има довѣрие къмъ мене. Инакъ, той имаше и право на довѣрие къмъ мене; защото отъ Сале нѣмаше на кѫдѣ да излѣзѫ и да тръгнѫ за Англия; ако рѣчяхъ да побѣгнѫ по сухо и да споручяхъ да излѣзѫ изъ прѣдѣлитѣ на Мароко, щѣхъ да испаднѫ въ пустинята Сахара, дѣто безъ друго трѣбаше да загинѫ. Отъ друга страна по море, ако сторяхъ да бѣгамъ, не можяхъ, защото чюждитѣ кораби що пристигватъ въ Сале, идѫтъ само да извезватъ робье и осѫдени съ да